

Ave Marija!

Čez hribe večerna pesem odmeva,
večerne pozdrave ti zvon prepeva
in tisoč src k tebi kipí
in tisoč src k tebi ihtí:
Ave Marija!

I moje srce je k tebi vzkipelo
in tebi je vdano pesem zapelo:
»O Matí, ozri se na mé
in sprejmi me v svoje srcé —
Ave Marija!«

Jak. Soklič.

Presveto Marijino srce.

6. Pobožno srce presv. Device.

O pobožnosti piše sv. apostol Pavel svojemu učencu Timoteju: »Pobožnost je za vse koristna in ima obljubo sedanjega in prihodnjega življenja«. Pobožnost hvalijo in povečujejo tudi drugi sveti učeniiki kot nekaj posebno častnega in vzvišenega. Kar naravnost lahko trdimo, da istinito pobožna srca so najlepša in najboljša srca.

Beseda pobožnost ima pa dvojen pomen: ožji in širši. V ožjem pomenu se imenuje pobožen oni kristjan, ki ljubi molitev, ki moli veliko in lepo. Pobožen človek se redno in s pridom udeležuje službe božje, sv. maše in drugih cerkvenih pobožnosti; prejema pogostoma in vredno svete zakramente, si obrača v korist bratov-

ščine in druge molitvene šege sv. Cerkve; veliko moli doma, na božjih potih ali kjerkoli mu čas pripušča. Posebno se povzdiga njegov duh na perutih pobožnega premišljevanja svetih resnic in skrivnosti.

Molitev pa zato tako visoko čisla pobožni kristjan, ker se zaveda njene velike vrednosti in koristi ter zna prav ceniti ta izredno veliki dar božje dobrote. Saj molitev je ona naša prednost, ki nas loči od vseh drugih stvari na zemlji in nas visoko povzdiguje nad vse druge. Samo ljudje in angeli imamo neprecenljivi dar molitve, zmožnost, da se moremo z Bogom pogovarjati. »Vse druge stvari sicer služijo Bogu, a le s tem, da se ravnaajo in delujejo po zakonih, ki jim jih je odkazal Stvarnik ob njih početku. Tako razodevajo njegovo neskončno moč in modrost, dobroto in lepoto; govoriti pa ne more nobena s svojim Stvarnikom, svojim Kraljem. — Oj, mislite si, kako nepopisno velika bi bila slovesnost, ko bi hipoma dobila vsa brezumna narava od Boga to prednost, da bi mogla moliti, kakor moremo mi! O, kaj bi bila naša ljuba pomlad še le takrat, ko bi mogle vesele ptičice in krasne cvetice moliti Boga, kakor ga lahko mi! O, kako veličasten bi šele bil krasni majnik, ko bi vsa prebujena narava začela slaviti Marijo, nebeško kraljico, zavedno prostovoljno, na ta način, kakor jo moremo častiti mi ljudje — njeni otroci! O, kaj bi bilo še le naše vesoljstvo, ko bi brezštevilne zvezde, vsi velikanski svetovi mogli mogočno zadoneti in moliti Boga s človeško molitvijo!« *

Pač si ne moremo misliti dobrega srca, ki bi ne ljubilo molitve. Iz zgodovine svetih src pa vemo: čim boljša so bila, tem lepša in obilnejša je bila njih molitev. Nobeno človeško srce pa ni bilo tako pobožno kot srce Marijino. Ves čas njenega življenja je bila molitev njeno najljubše opravilo. Že v zgodnji detinski dobi, ko se navadni otroci še ne zavedajo, se je za molitev vnemalo njeno brezmadežno srcece. Od svojega tretjega leta je bivala v templju in ves čas svoje zorne mladosti se je, kakor v drugih čednostih in opravilih, še posebno v pobožni molitvi odlikovala med vsemi odbranimi gojenkami

* » Molimo « II. str. 48 id.